

UGGLY

csúf szerelem

LOVE

*„Egyedül Colleen Hoover képes ennyi zsenialitást
belezsúfolni egyetlen regénybe.”*

– Jamie McGuire, bestsellerszerző

fine
selection

COLLEEN HOOVER

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

COLLEEN HOOVER

UGLY

csúf szerelem

LOVE

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

*A két legjobb barátnőmnek,
Linnek és Murphynek,
akik véletlenül a testvéreim is.*

ELSŐ FEJEZET

TATE

– Önt nyakon szúrták, kisasszony.

Elkerekedik a szemem. Lassan a mellettem álló, idős úriember felé fordítom a fejem. Megnyomja a lift hívógombját, rám néz, és mosolyogva a nyakamra mutat.

– Az anyajegy – mondja.

A kezem önkéntelenül is a nyakamra vándorol, és megtapogatom az érme nagyságú foltot a fülem alatt.

– A nagyapám mindig azt mondta, hogy az anyajegy helye elárulja, hogy halt meg az illető előző életében. Gondolom, magát nyakon szúrhatták, de az legalább egy gyors megoldás.

Mosolygok, de nem tudom, hogy félnem kéne, vagy csak nevetnem az egészen. A kissé morbid nyitás ellenére nem tűnik veszélyes alaknak. Görnyedt, reszketeg tartása alapján egy nappal sem lehet fiatalabb nyolcvannál. Nehézkesen elbotorkál a lift melletti, két vörös bársonyszékig, és nagyot nyögve leereszkedik az egyikre.

– A tizennyolcadikra megy? – néz rám újra.

Összehúzott szemmel méregetem. Valahonnan tudja, hányadik emeletre tartok, pedig még életemben nem jártam ebben az épületben, és őt is most látom először.

– Igen, uram – felelem gyanakvóan. – Ön talán itt dolgozik?

– De még mennyire!

Fejével a liftajtó felé biccent. Ahogy a lift felett felvillanó számokra téved a tekintetem, látom, hogy még tizenegy szint van hátra az érkezéséig. Imádkozom, hogy minél gyorsabban ideérjen.

– Én kezelem a liftet – magyarázza. – Nem hiszem, hogy van erre a tevékenységre hivatalos megnevezés, de én saját magamra repülőgép-kapitányként szeretek gondolni, aki húsz emelet magasba is képes felvinni az embereket.

Mosolyogva hallgatom, mivel a bátyám és az apám is pilóta.

– Mióta dolgozik itt liftkapitányként? – kérdezem, és tovább várok. Esküszöm, ez a világ leglassabb felvonója.

– Mióta kiüregedtem a karbantartói munkából. Harminckét évet lehúztam itt, mielőtt kapitány lettem. Már tizenöt éve repítem az embereket a magasba. A tulaj megszánt, és beállított ide, hogy halálomig legyen mit csinálnom – mosolyog maga elé. – Csak arra nem gondolt, hogy a Teremtő számtalan fontos feladatot bízott rám, és úgy el vagyok maradva velük, hogy talán *sosem* halok meg.

Mire kinyílik a liftajtó, már hangosan nevetek. Lenyúlok a bőrröndöm fogantyújáért, és még egyszer visszafordulok az öreg felé, mielőtt beszállok.

– Mi a neve?

– Samuel. De hívjon csak Kapitánynak! Mindenki így szólít.

– Magának van anyajegye, Kapitány?

– Ami azt illeti, van – vigyorog. – Nagyon úgy fest, hogy előző életemben seggbe lőtték. Gondolom, elvéreztem.

Mosolygok, a homlokomhoz emelem a kezem, és szalutálok neki. A liftből még egy utolsó pillantást vetek a pazar előcsarnokra. Ez az oszlopos, márványpadlós épület inkább emlékeztet patinás hotelre, mint társasházra.

Amikor Corbin felajánlotta, hogy csövezhetek nála, amíg munkát nem találok, fogalmam sem volt róla, hogy ilyen felnőttes helyen lakik. Azt hittem, ez is olyan lesz, mint a lepratanya, ahol legutóbb meglátogattam érettségi után. Ő akkoriban készült megszerezni a pilótaengedélyét. Valamiért egy ugyanolyan kétszintes romhalmazra számítottam, mint négy éve.

És semmiképpen sem egy pazar felhőkarcolóra San Francisco belvárosában.

Miután megnyomom a tizennyolcas gombot, a tekintetem a lift tükrös falára téved. Az egész tegnapi napot és a ma reggelt azzal töltöttem, hogy mindenemet összepakoltam a San Diegó-i lakásomból – szerencsére nincs túl sok holmim –, majd ezek után tők egyedül levezettem nyolcszáz kilométert. A tükörképem alapján le sem tagadhatnám a kimerültségemet. A hajamat laza, kócos kontyban fogtam össze a fejem búbján, amit jobb híján egy ceruzával rögzítettem. A szemem normális esetben ugyanolyan mogyoróbarna, mint a hajam, de most a táskák miatt vagy tíz árnyalattal sötétebbnek látszik.

Előkotrok a retikulömből egy kis ajakápolót, hogy legalább a szám ne legyen olyan megviselt, mint minden egyéb rajtam. A liftajtó záródni kezd, de aztán újra kinyílik. Egy pasi közeledik.

– Kösz, Kapitány! – szól oda az öregnek.

Bentről nem látom a Kapitány arcát, de a mogorván odavakkanott válasza alapján nem hinném, hogy vele is olyan szívesen elcseveg, mint velem az előbb.

A fickó a húszas évei végén járhat. Rám vigyorog, és ahogy a kezét a zsebébe csúsztatja, nem nehéz kitalálni, mire gondol. Jegygyűrűt visel.

– Tizedik emelet – mondja anélkül, hogy levinné rólam a szemét.

A tekintete nem túl mély dekoltázsomra csúszik, aztán a bőröndömet veszi szemügyre. Megnyomom a tízes gombot.

Pulóvert kellett volna húznom.

– Beköltözöl? – bámulja újra pofátlanul a pólómat.

Bólintok, de kétlem, hogy látná, mivel a tekintete messziről elkerüli az arcom környékét.

– Melyik emelet?

Na, azt már nem! Gyorsan eltakarom magam mellett a panelen a kivilágított számot, és megnyomom az összes gombot a tízes és a tizen-nyolcas között. A csóka zavartan néz rám.

– Magánügy – felelem.

Nevet.

Azt hiszi, viccelek.

Felhúzza sötét, sűrű szemöldökét. Igazán csinos szemöldök, amihez csinos arc és csinos test párosul.

Csak éppen kicsit *házas*.

Seggféj.

Amikor észreveszi, hogy vizsgálatom, megnyerő mosolyt villant rám. A baj csak az, hogy nem az jár a fejemben, amit ő hisz. Inkább azon merengek, a nején kívül hány nőhöz dörgölözött már ezzel a testtel.

Szívből sajnálom az asszonyt.

A tizedikre érve a pasi megint a dekoltázsomra pillant.

– Segítsek? – biccent a bőröndöm felé.

Még a hangja is kellemes. Vajon hány lány eshetett hanyatt ettől a kellemes, de házas hangtól? Felém indul, magabiztosan nyúl a panel

felé, hogy megnyomja az ajtózárat, de én egyenesen a szemébe nézve újra kinyitom.

– Boldogulok.

Bólint, mintha megértené, de a szemében még mindig ott az az örögi csillogás, ami már az első pillanattól fogva taszított benne. Kiszáll a liftből, de mielőtt elindulna a folyosón, még visszafordul.

– Még találkozunk, Tate.

Nem vagyok elragadtatva a gondolattól, hogy mind a két ember, akivel ma összefutottam az épületben, ismeretlenül is tudja, ki vagyok.

Innentől fogva a lift minden emeleten megáll, amíg fel nem ér a tizennyolcadikra. Kilépek az ajtón, és rögtön előveszem a mobilomat, hogy újra megnézzem Corbin üzenetét. Nem emlékszem, melyik lakás az övé. 1816 vagy 1814?

Vagy talán 1826?

Az 1814-esnél megtorpanok, mert a folyosón egy fickó fekszik kiütve, hátát az 1816-os ajtajának támasztva.

Légyszi, ne az 1816-os legyen!

Amikor megtalálom az üzenetet, elhúzom a szám. Az 1816-os az.

Naná, hogy az.

Lassan az ajtóhoz settenkedem, remélve, hogy nem ébresztem fel a pasit. A lábát maga előtt kinyújtva az egész hátát Corbin ajtajának veti, és az állát a mellkasára hajtva hortyog.

– Elnézést! – suttogom.

Nem mozdul. Felemelem a lábam, és megbököm vele a vállát.

– Be kéne jutnom a lakásba.

Összerezzen, aztán lassan kinyitja a szemét, és a lábamra mered. Amikor a tekintete a térdemhez ér, összevonja a szemöldökét, és komor képpel előrehajol. Egy ujjal megböki a térdemet, mintha

életében először látna ilyesmit, majd újra behunyja a szemét, és az ajtónak dőlve ismét elalszik.

Remek.

Corbin csak holnap jön haza, ezért gyorsan felhívom. Tudnom kell, veszélyes-e a tag.

– Tate? – szól bele Corbin köszönés helyett.

– Igen, én vagyok. Megérkeztem, de nem tudok bemenni, mert egy részeg pasas hever az ajtód előtt. Van valami ötleted?

– 1816-os? Biztos, hogy a jó lakás előtt vagy?

– Fix.

– És tuti, hogy részeg?

– Igen.

– Fura – töpreng. – Mi van rajta?

– Mit érdekel az téged?

– Ha pilóta-egyenruhát visel, valószínűleg ő is ott lakik valahol.

Az épületnek szerződése van a légitársaságunkkal.

A pasin nincs semmilyen uniformis, viszont a farmer és a fekete póló nagyon jól áll neki.

– Nincs egyenruha.

– Nem tudsz átlépni rajta anélkül, hogy felébresztenéd?

– El kéne mozdítanom. Ha kinyitom az ajtót, bedől a lakásba.

Corbin egy darabig csendben gondolkodik.

– Menj le a földszintre, és szólj a Kapitánynak! Jeleztem neki, hogy ma este érkezel. Mellette marad, amíg biztonságban bejutsz.

Nagyot sóhajtok. Hat órát vezettem idáig, és rohadtul semmi kedvem most visszamenni a földszintre. Ráadásul valószínűleg a Kapitány az utolsó, aki segíthet ebben a helyzetben.

– Csak maradj vonalban, amíg átlavírozok rajta.

A saját tervem sokkal jobban tetszik. A telefont a fülem és a vállam közé szorítva egyensúlyozom, kivesszem a táskámból a kulcsot, amit Corbin küldött, és a zárba illesztve megpróbálom kinyitni az ajtót. A részeg fickó persze erre rögtön elkezdi hanyatt dőlni. Mordul is egyet, de a szemét nem nyitja ki.

– Kár, hogy így el van ázva – mondom Corbinnak. – Amúgy egész jóképű.

– Tate, csak vonszold már be magad, hogy végre letehessem.

Grimaszolok. Még mindig ugyanaz a főnökösködő báty, aki mindig is volt. Tudtam, hogy az összeköltözés nem használ a kapcsolatoknak, mivel már kisebb korunkban is folyton atyáskodott felettem. De akárhogy is, jelen helyzetben nincs más megoldás. Képtelenség lenne egyszerre új állást és új lakást találni, mielőtt a kurzusaim elkezdnének. Azért a szívem mélyén reménykedem, hogy ezúttal másképp mennek majd köztünk a dolgok. Corbin huszonöt, én pedig huszonhárom, szóval ha nem tudunk jobban kijönni egymással, mint gyerekkorunkban, azzal komoly éretlenségről tennénk tanúbizonyítást.

Sok minden áll vagy bukik azon, mennyit változott Corbin, mióta utoljára együtt laktunk. Akkoriban megvétózta az összes kapcsolatot, a barátaimat, a döntéseimet – még a fősulit is, amit kinéztem magamnak. Nem mintha valaha is érdekelt volna a véleménye. Az elmúlt években olyan keveset találkoztunk, hogy nagyjából leszállt rólam, de most ez az összeköltözés hatalmas mérföldkő lehet a számunkra.

A vállamra tekerem a retikulóm vállpántját, de amikor beleakad a bőrrönd fogantyújába, hagyom leesni. A bal kezemet a kilincsen tartva erősen fogom az ajtót, nehogy a fickó bedőljön a lakásba. A lábamat a vállának nyomva próbálom odébb tolni, de semmi esélyem.

– Corbin, ez állati nehéz. Leteszem, hogy mindkét kezemet használni tudjam.

– Ne tedd le! Csak vágd a mobilt zsebre, de ne tedd le!

Lenézek a bő pólómra és a leggingsemre.

– Nincs zsebem. A melltartómba mész.

Corbin öklendező hangokat ad ki, miközben becsúsztatom a telót a mellemhez. Kihúszom a kulcsot a zárból, és a retikülöm felé hajítom, de elvétem. Az is a földre pottyan. Megragadom a részeg fickót, hogy odébb toszogassam.

– Jól van, haver – küzdök erőmön felül. – Bocs, hogy megzavarom a szundidat, de be kell mennem ide.

Nagy nehezen sikerül a hátát az ajtófélfának támasztanom. Kinyitom az ajtót, és megfordulok, hogy összeszedjem a cuccaimat, de valami meleg dolog kulcsolódik a bokámra.

Megdermedek.

Lenézek.

– Eresszen el! – kiabálok, és próbálok lerúgni magamról a kezet, ami úgy szorít, hogy tutira nyoma marad.

A részeg fickó most felnéz rám, én pedig a nagy szabadulási kísérlet közepette bezuhanok a lakásba, mint egy zsák.

– Be kell mennem – motyogja, miután fenékkal földet érek.

A szabad kezével be akarja nyomni az ajtót, amitől egy szempillantás alatt pániküzemmódba kapcsolok. Visszahúznám a rabul ejtett lábamat, de továbbra sem enged el, így amikor a berúgom az ajtót, az a csuklójára csapódik.

– Baszki! – üvölt fel.

Próbálja kirántani a karját, de én még mindig tolom az ajtót. Végül engedek a nyomásból annyira, hogy kiszabadíthassa magát, aztán azonnal bezárkózom.

Villámgyorsan behúdom a reteszt, és beakasztom a láncot.
Amikor a szívem végre normális iramban ver, egyszer csak kiabálni kezd nekem.

Mély férfihangon kiabál nekem.

Mintha azt hallanám:

– Tate! Tate!

Corbin.

Kihúdom a telefont a melltartómból, és a fülemhez emelem.

– Tate! Mondj már valamit!

Összerezenek, és eltartom a mobilt a fülemtől.

– Jól vagyok – lihegek a kagylóba. – Bejutottam, és bezártam az ajtót.

– Úristen! – sóhajt fel megkönnyebbülten. – Halálra ijesztettél.

Mi a fene történt?

– A pasi be akart jönni. De most már nem tud.

Felkapcsolom a nappaliban a lámpát, és elindulok befelé, de alig három lépés múlva megtorpanok.

Szép volt, Tate.

Lassan visszafordulok a bejárat felé.

– Öhm... Corbin! Asszem kint hagytam a folyosón pár dolgot, amire szükségem lenne. Be kéne hoznom őket, de a részeg fickó valamiért abban a hitben él, hogy be kell jutnia ide, ezért nem merem újra kinyitni az ajtót. Javaslat?

Corbin pár másodpercig nem válaszol.

– Mi maradt kint?

Legszívesebben nem válaszolnék, de muszáj.

– A bőrdömb.

– Jesszusom, Tate! – morogja.

– És... a retikülöm.

– Hogy az ördögbe hagyhattad kint a *retikülödet*?

– Lehet, hogy véletlenül a lakáskulcsod is kint maradt a padlón.

Erre már nem is felel, csak mordul egyet.

– Rácsörgök Milesra, hogy otthon van-e. Két perc múlva visszahívlak.

– Várj! Ki az a Miles?

– A szembeszomszédom. Addig eszedbe ne jusson kinyitni az ajtót!

Corbin leteszi, én pedig háttal az ajtónak dőlve elemezgetem a helyzetet. Még csak harminc perce lakom San Franciscóban, de a bátyámnak már most elege van belőlem. Jellemző. Jó, ha addig megtűr magánál, amíg munkát találok. Remélem, hamar megcsípek valamit. Három nővér állást is megpályáztam a közeli kórházakban. Lehet, hogy ez sok éjszakázást és/vagy hétvégi műszakot jelent majd, de bármit elvállalok, csak hogy ne kelljen felélnem a tartalékaimat a sulit alatt.

Amikor újra megcsördül a telefonom, végighúszom az ujjam a kijelzőn, és a fülemhez emelem.

– Szia!

– Tate?

– Igen.

Nem értem, miért kell mindig rákérdeznie. Ő hívott *engem*, mégis ki más szólhatna bele az én hangomon?

– Sikerült elérnem Milest.

– Zsír. Segít visszaszerezni a cuccomat?

– Nem egészen – feleli Corbin. – Kérnék tőled egy nagy szívességet.

Az ajtónak támasztom a fejem. Már előre látom, hogy az elkövetkező hónapokban a bátyám házi rabszolgája leszek. Meglesz az ára annak, hogy befogadott. Mosogatás? Pipa. Mosás? Pipa. Bevásárlás? Pipa.

– Miről van szó? – kérdezem.

– Milyen kéne segítened.

– A szomszédodnak? – nézek nagyot, de aztán hirtelen belém hasít a felismerés. – Corbin! Légyszi, mondd, hogy a fickó, akit megkértél, hogy védjen meg a részeg fickótól, az nem *maga* a részeg fickó.

Corbin felsóhajt.

– Be kéne engedned. Hadd aludjon a kanapén! Reggelre én is ott vagyok. Amint felébred és kijózanodik, azonnal hazamegy.

Megrázom a fejem.

– Miféle házban laksz te? Mostantól mindig részek pasik fognak tapizni, valahányszor hazajövök?

Corbin egy pillanatra elhallgat.

– Letapizott? – kérdezi végül.

– Na jó, a tapizás talán túlzás. Csak a bokámat fogta meg.

Corbin megint sóhajt egyet.

– Tedd meg ezt értem, Tate! És hívj vissza, amint Miles és a cucca-id is bent vannak a lakásban.

– Jól van – nyögök fel.

A hangja alapján legalább aggódik értem.

Leteszem a telefont, és kinyitom az ajtót. A részeg pasi az oldalára dől, és a mobilja a kezéből a földre esik a feje mellé. A hátára gördítem, és megnézem. Egy pillanatra kinyitja a szemét, de aztán újra lehunyja.

– Te nem Corbin vagy – motyogja.

– Nem. De én vagyok az új szomszéd, és ahogy elnézem, ezért a kis incidensért legalább ötvenszer tarthatlak majd cukrot tőled.

A vállánál fogva próbálom felültetni, de nem megy. Szinte mozdulni sem tud. Hogy rúghat be valaki ennyire? Megragadom a kezét, és valahogy bevonszolólok a lakásba. Csak akkor engedem el, amikor

már eléggé bent van ahhoz, hogy be tudjam csukni mögötte az ajtót. Behozom a holmimat is, aztán bezárkózom. Elveszek egy párnat a kanapéról, és megtámasztom vele a fejét, aztán az oldalára fordítom, hogy ne fulladjon meg, ha álmában hányna.

Ennyit tudok tenni érte.

Miközben ő kényelmesen szundikál a nappali padlóján, én körülnézek a lakásban. Maga a nappali háromszor akkora, mint Corbin előző kéréje. Az étkezősarok egyben van a nappalival, de a konyhát egy pult választja le. A falakon egy csomó modern, élénk színekkel festett kép lóg, amik jól ellenpontoszák a hatalmas, bézs plüsskanapékat. Amikor legutóbb nála laktam, a berendezése mindössze egy futonágyból, egy babzsákfotelből és néhány szexis poszterből állt. Lehet, hogy a bátyám végre kezd felnőni.

– Nem semmi, Corbin – mondom ki hangosan, ahogy szobáról szobára járva felkapcsolgatom a villanyokat, és felfedezem az új, átmeneti otthonomat.

Kicsit lehangol, hogy itt minden ilyen szép, mert így nehéz szívvel fogok elköltözni, ha összeszedtem rá a pénzt.

A konyhába lépve kinyitom a hűtőt. Az ajtóban mindenféle öntetek sorakoznak, a középső polcon némi maradék pizza, a felsőn pedig egy tök üres tejesflakon árválkodik.

Naná, hogy nincs itthon kaja. Azért *teljesen* nem változott meg.

Magamhoz veszek egy üveg vizet, és megkeresem a szobát, ami-
ben az elkövetkező hónapokban lakni fogok. A két háló közül be-
megyek abba, amelyik nem Corbiné, és felteszem az ágyra a bőrön-
dömet. A kocsiban még további három bőrönd és legalább hat kar-
tondoboz van, valamint pár vállfára akasztott ruha, de ma este már
tutira nem megyek le értük. Corbin azt mondta, hogy reggelre itt lesz,
majd ő elintézi.

Felveszek egy melegítőgatyát és egy ujjatlan pólót, aztán megmosom a fogam lefekvés előtt. Alapesetben ideges lennék, amiért egy idegennel vagyok egy lakásban, de most valahogy nem aggódom miatta. Corbin nem kérte volna, hogy engedjem be, ha bármilyen veszélyt jelentene rám nézve.

Mondjuk azért nem teljesen tiszta a dolog, mert ha Miles gyakran viselkedik így, meglepő, hogy Corbin egyáltalán a közelemben engedi.

Mindig távol akarta tartani tőlem a pasikat, ami főleg Blake hibája. Blake volt az első komoly fiúm, még tizenöt éves koromban. Ő tizenhét volt, és melleleg Corbin legjobb barátja. Természetesen hónapokig csorgattam utána a nyálam, de ez akkoriban nem volt meglepő. A barátnőim és én mind odavoltunk Corbin haverjaiért, csak mert idősebbek voltak nálunk.

Blake gyakran nálunk töltötte a hétvégét Corbin miatt, és olyankor velem is jól elvult, amikor a bátyám éppen nem figyelt oda. Így ment ez egy darabig, aztán a többhetes sunnyogás után Blake kijelentette, hogy hivatalosan is járni akar velem. Azt viszont nem láthatta előre, hogy reagál majd Corbin, ha a legjobb barátja összetöri a szívemet.

Márpedig az összetört, amennyire egy tizenöt éves szív összetörhet egy két hétig tartó, titkos kapcsolat végén. Mint kiderült, Blake abban a két hétben számos más lánnyal is titkos viszonyt tartott fenn. Amikor Corbin rájött, többet nem járt össze Blake-vel, és a többi barátját is figyelmeztette, hogy ne merjenek a közelembé jönni. A gimiben szinte esélyem sem volt pasizni, amíg a bátyám el nem költözött, de még utána is keringtek horrorsztorik, amik távol tartották a srácokat Corbin kishúgától.

Amennyire rühelltem ezt akkoriban, most annál jobban örülnék neki. A gimie óta rengeteg elcseszett kapcsolatom volt. A legutóbbi pasimmal több mint egy évig laktunk együtt, mielőtt rájöttem, hogy

teljesen másképpen képzeljük el az életünket. Ő azt akarta, hogy ott-hon maradjak, én viszont karrierre vágytam.

Így hát most itt vagyok. Próbálom megszerezni az ápolódiplomát, és megszállottan igyekszem kerülni a kapcsolatokat. Ennek fényében talán nem is volt olyan rossz ötlet Corbinhoz költözni.

Visszamegyek a nappaliba, hogy leoltsam a lámpát, de a sarkon befordulva megtorpanok.

Miles már nem a földön fekszik, hanem a konyhában ül, és fejét a pultra támasztott karján nyugtatja. Az egyik magas bárszék szélén inog, és féltő, hogy bármelyik pillanatban leborulhat róla. Nem tudom, hogy alszik vagy éppen éledezik.

– Miles! – szólítom meg, de nem reagál.

Odalépek hozzá, és a vállánál fogva finoman megrázom. Az érintésemre felszisszen, és kiegyenesedik, mintha a legmélyebb álmából ébresztettem volna fel.

Vagy rémálmából.

Azonnal lecsúszik a székről, és reszketegen lábra áll. Úgy imbolg, hogy inkább átkarolom a vállát, és próbálom kiterelni a konyhából.

– Dőlj le egy kicsit, haver!

Homlokát a fejemnek támasztva, kicsit oldalra dőlve botorkál mellettem, amitől csak még nehezebb tartani.

– Nem vagyok haver – tiltakozik kásás hangon. – Miles vagyok. A kanapéhoz érve elkezdem lehámozni magamról.

– Jól van Miles, vagy bárki vagy is. Aludj szépen!

Lefekszik, de a vállamat nem engedi el. Rázuhanok, aztán próbálom kiszabadítani magam.

– Ne, Rachel! – könyörög, miközben a karomba kapaszkodva visszahúz magához.

– Az én nevem nem Rachel, hanem Tate – rángatom ki magam a szorításából.

Nem is tudom, minek erőlködöm a bemutatkozással, amikor holnap úgysem emlékszik majd semmire. Felveszem a földről a párnát, amit azelőtt odadobtam, és már éppen vissza akarom adni neki, amikor észreveszem, hogy valami nem oké. Miles most az oldalán fekszik, arcát a kanapéhoz nyomja, és olyan erősen szorítja az anyagot, hogy az ujjpercei elfehérednek. Egy pillanatra azt hiszem, hogy rosszul lett, de aztán rájövök, mekkorát tévedtem.

Nem *hány*, hanem *sír*.

Sőt, zokog.

Olyan erősen, hogy még hangja sincs.

Nem ismerem a fickót, de így is nehéz tétlenül nézni a szenvedését. A folyosó felé sandítok, aztán vissza rá, és közben azon töprengök, nem kéne-e egyedül hagynom. Rohadtul nincs kedvem belebonyolódni más drámájába. Egészen eddig sikeresen távol tartottam magam a barátaim problémáitól, és semmi kedvem pont most elkezdni a lelkizést. Az ösztönöm azt súgja, hogy hagyjam ott, de valamiért együttérzek vele. A fájdalom igazinak tűnik, mintha nem csak a rengeteg alkohol váltaná ki belőle.

Letérdelek elé, és megérintem a vállát.

– Miles!

Mély levegőt vesz. Lassan felemeli a fejét, és rám néz. A szeme totál vérekes, de nem tudom, hogy a sírás vagy a pia miatt.

– Sajnálom, Rachel – nyújtja felém a kezét.

Rámarkol a tarkómra, magához húz, és az arcát a nyakamba temeti.

– Annyira sajnálom!

Gőzöm sincs, ki az a Rachel, és mit követhetett el ellene, de ha Miles ennyire a szívére vette, bele sem merek gondolni, mit érezhet a

nő. Legszívesebben kikeresném a számát Miles mobiljából, és felhív-
nám, hogy csináljon valamit, de inkább nem teszem. Ehelyett óva-
tosan visszatolom Milest a kanapéra, leteszem a párnát, és biztatom,
hogy feküdjön le.

– Aludj egyet, Miles! – nógatom kedvesen.

Ahogy a feje a párnához ér, a szeme tele van fájdalommal.

– Annyira gyűlölsz! – motyogja, és megfogja a kezem.

Hatalmas sóhajjal behunyja a szemét. Csendben nézem. Nem hú-
zom el a kezem, amíg meg nem nyugszik, és el nem apadnak a köny-
yei. Utána is mellette maradok néhány percig. Mintha még álmá-
ban is szenvedne. A szemöldökét összevonja, és a légzése szakadozott,
nyugtalan. Csak most veszem észre az álla jobb oldalán futó, kábé
tízcentis, halvány forradást. Majdnem a szájáig tart. Furcsa módon
meg akarom érinteni és végigsimítani az ujjammal, de ehelyett a ha-
jához viszem a kezem. Kétoldalt rövid, felül egy kicsit hosszabb, és
tökéletes keveréke a szőke és barna tincseknek. Simogatom, nyug-
tatgatom, pedig talán meg sem érdemli.

Lehet, hogy százszorosan rászolgált a büntudatra azért, amit azzal
a Rachellel tett, de legalább érez büntudatot. Ez is valami.

Bármilyen volt is a bűne, legalább szereti a nőt annyira, hogy megbánja.

MÁSODIK FEJEZET

MILES

HAT ÉVVEL KORÁBBAN

Benyitok a titkárságra, és odaviszem az űrlapot a titkárnő asztalához. Mielőtt visszaindulhatnék az osztályba, Mrs. Borden megállít.

– Miles! Ugye te Mr. Clayton irodalomórájára jársz?

– Igen – felelem. – Elvigyek neki valamit?

A titkárnő telefonja megcsörren. Felveszi a kagylót, de a tenyerével eltakarja a mikrofont.

– Most iratkozott be egy új lány, és neki is Mr. Claytonnal lesz most órája. Szeretném, ha megmutatnád neki a termet.

Bólintok, és leülök az ajtó mellett sorakozó székek egyikére. Körülnézek az irodában, és hirtelen rádöbbenek, hogy a gimiben töltött négy év alatt most először ülök itt, és most sem büntetésből. Négy év alatt egyszer sem küldtek be a dirihez. Anya büszke lenne rám, én viszont csalódtam magamban. Az iskolai büntetés olyasmi, amit minden gimnazista fiúnak legalább egyszer át kell élnie. Na

mindegy, az utolsó évem hátralévő részében még tehetek valamit az ügy érdekében. Legalább egy kis izgalom.

Kiveszem a mobilomat a zsebemből, és titkon abban reménykedem, hogy Mrs. Borden meglátja, és bezárat érte sulis után. Amikor felnézek rá, még mindig telefonál. A szemembe néz, de csak rám mosolyog, és folytatja tovább a munkáját.

Csalódottan megrázom a fejem, és ráírok Ianre. Errefelé annyira nem történik semmi, hogy bármilyen aprósággal fel lehet dobni az embert.

ÉN: Jött a suliba egy új csaj. Végzős.

Ian: Dögös?

ÉN: Még nem láttam. Én kísérem órára.

Ian: Fotózd le, ha dögös.

ÉN: OK. Amúgy eddig hány büntít szedtél be idén?

Ian: Kettőt. Miért? Mit műveltél?

Kettőt? Basszus, muszáj bekeményítenem még a ballagás előtt. Mondjuk, párszor késhetnék a házival, vagy ilyesmi.

Jesszusom, de száználmas vagyok!

Amikor az igazgatói iroda ajtaja kinyílik, gyorsan lecsukom és a zsebembe csúszatom a telefont. Amint felnézek, már tudom, hogy soha többé nem akarok mást látni, csak őt.

– Miles elkísér Mr. Clayton órájára, Rachel – mutat rám Mrs. Borden, mire a lány elindul felém.

A lábam totál felmondja a szolgálatot.

A szám elfelejti, mit kellene mondania.

A kezem elfelejti, hogy mit kell tennie bemutatkozásor.

A szívem elfelejti megvárni, amíg megismerem ezt a lányt, és máris meg akarja szerezni őt.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Rachel.

Rachel.

Rachel, Rachel, Rachel.

Olyan ez a lány, mint egy költemény.

Mint egy regény, szerelmes levél vagy dalszöveg, ami csorog lefelé

a

lap

közepén.

Rachel, Rachel, Rachel.

Magamban újra és újra elismétlem a nevét, mert tudom,

hogy így hívják a lányt, akibe mindjárt beleszeretek.

Egyszerre csak felállok, és elindulok felé. Talán még mosolygok is,

mintha nem babonázott volna meg teljesen az a zöld

szempár. A szem, ami reményeim szerint egy nap csak rám mosolyog

majd. A vörös haja olyan, mintha Isten csak miatta keverte volna ki

ezt a színt.

Beszélek hozzá.

Elmondom, hogy Milesnak hívnak,

és hogy én fogom elkísérni

Mr. Clayton órájára.

Csak bámulom, mert még nem szólalt meg, de a bólintása

a legszebb dolog, amit lány valaha mondott nekem.

Megkérdzem, honnan jött, mire azt feleli, hogy Arizonából.

– Phoenixből – pontosít.

Nem kérdezem meg, mi szél hozta Kaliforniába, viszont elmesél-

lem neki,

hogy az apám sokszor jár üzleti ügyben Phoenixbe, mert van ott

pár ingatlanja.

Mosolyog.